

Misforstaaelse, der var intet deri, som kunde gøre hverken mig eller andre nervøse. Hvis det ærede Medlem derimod maaske sigtede til en legemlig Indisposition eller Svaghed, hvad man vil kalde det, forekommer det mig, at dette ligger uden for, for ikke at sige neden for det sædvanlige Diskussionsniveau. Jeg vil i alt Fald ønske, at andre Medlemmer ikke ville følge det højtærede Medlems Eksempel og slaa sig til Ridder paa andre Medlemmers mulige legemlige Svagheder.

Hvad Grundlovsbrudet angaar, skal jeg indskrænke mig til at bemærke, at naar det af og til ved højtidelige Lejligheder uden videre udtales som en objektiv Kendsgerning, at der er begaaet Grundlovsbrud, tillader jeg eller maaske andre af det Parti, jeg tilhører, os at protestere. Der kommer selvfølgelig ikke noget Resultat ud af den Slags Diskussioner, det have vi heller aldrig ventet, men naar man giver, hvad vi opfatte som subjektivt Opfattelse, et objektivt Præg, maa vi nødvendigvis tillade os at minde om, at der eksisterer kun een Maade, hvorpaa der kan faas i alt Fald en retsgyldig, retskraftig Dom for, hvorvidt der er begaaet Grundlovsbrud eller ikke, nemlig den, at henvise Spørgsmaalet til den af Grundloven instituerede Rigsret. (Afbrydelse) Ja, det gøre vi; at man ikke bliver enig, bliver en helt anden Sag.

Jeg har saa med Hensyn til den vigtige Sag, Forsvarssagen, som det ærede Medlem jo ikke gav nogen Oplysning om, kun at udtale, at det ærede Medlem har det jo i sin Magt at gøre et vældigt Indhug paa det, der kaldes Højrepartiet, naar han blot vil udtale sig klart og uforbeholdent. Der lyder saa mange Røster, som opfordre Reformpartiet til at udtale sig om den Sag, at det vel kunde være rimeligt, at det ogsaa skete. Man paastaar, at Halvdelen eller de to Trediedele af Hærens Befalingsmænd ere tilbøjelige til baade at stemme med og følge Venstre i politisk Henseende, hvis de kunde faa det Olieblad, som de vente i saa Henseende. Og ogsaa mange andre, forsikrer man, er af samme Mening. Selv et Blad som „Vort Forsvar“, der har staaet paa den provisoriske Politik's yderste Fløj, erklærer jo nu, at det er fuldt og fast overbevist om, at Venstre vil gøre sin Pligt, og at det er fuldstændig rigtigt, hvad man siger fra Venstres, Reformpartiets, Side, at naar det ikke er sket, er det kun, fordi Højre har ødelagt den Sag og ikke behandlet Partiet saaledes, som det mente at have Krav paa. Det er jo den letteste Sag af Verden for det

ærede Medlem, hvis Ord maa have afgørende Betydning, naar han taler paa sit Partis Vegne, at vise, om dette Blad og alle de andre Røster, som lyde, have Ret eller Uret, og det vilde være et positivt Resultat paa dette Omraade. Derimod føre selvfølgelig disse almindelige, vage Udtalelser ikke til noget. Naar jeg skulde udtale, hvorfor specielt jeg nærer afgjort Tvivl om, at det ærede Medlem kan — thi om hans Vilje skal jeg ikke udtale mig — gøre noget i saa Henseende, skyldes det den overordentlige Ro, hvormed hans allierede, Socialdemokraterne, og Medlemmer som f. Eks. det ærede Medlem for Ribe (Busk) og andre lignende Medlemmer tage den hele Staahej om Venstres store Forsvarsvenlighed og Villighed til at komplettere Kjøbenhavns Befæstning og gøre alt, hvad Forsvarsvennerne ønske. De tage det med en saa overordentlig Ro, at det forekommer mig, at der deri ligger et temmelig afgørende Bevis for, at der i saa Henseende ingen Fare er paa Færde for den Fløj af Partiet. Men det vilde, er jeg vis paa, ogsaa glæde denne Fløj af Partiet, de allierede, det ærede Medlem for Ribe og de øvrige, som jeg har talt om, hvis de kunde blive fuldt beroligede i saa Henseende. Jeg taler selvfølgelig ikke paa deres Vegne, men det maa være underligt for dem bestandig at høre og se sort paa hvidt for i forskellige Blade, at man fra Reformpartiets Side blot venter paa at komme — for af bruge et populært Udtryk — paa Taburetterne, saa skal Sagen faa en helt anden Gænge. Det forekommer mig, at det maa være lidt underligt for de allierede at høre disse Paastande og aldrig faa et bestemt Ord for, at det ikke bliver Tilfældet. Det ærede Medlem har det i sin Magt ved at udtale sig i den ene eller den anden Retning at klare sin og Hovedparten af Reformpartiets Stilling til dette meget vigtige Spørgsmaal. Om han vil gøre det, fordi jeg har udtalt disse Sætninger, er et andet Spørgsmaal; efter det Traktement, jeg fik forleden Dag, venter jeg det næsten ikke, men jeg har dog villet fremsætte disse Bemærkninger.

J. C. Christensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Jeg skal blot over for det ærede Medlem sige, at jeg har al-